

вета и се тургаха на таванътъ. Прозорцитъ се закриваха ношно врѣме отъ вѣтрѣ съ дървени капаци.

Нашийтъ ханджия Пето се надѣваше по-вечето на пѣтниците, които минаваха, при всичко, че и жителитъ на село Кривена не се отказваха да му платятъ своя данѣкъ. Но това, което му плащаха Кривениченитъ, съставляваше една малка частъ отъ това, което влизаше въ джебътъ на механджията въ врѣмето на свищовекитъ панаири. Всичкитъ турци и християни, които си идѣха отъ дѣсия брѣгъ на Янтра за Свищовъ или сѣ се завръщаха по домоветъ, се отбиваха въ механата едни да пиятъ едно кафе, а други малко ракия за да иматъ „куражъ“ на панаирѣтъ. Въ това врѣме Пето бива заетъ отъ сутренъ до срѣдъ-нощъ. Пето вършаше всичката работа, само като помагачъ имаше едно момче отъ Кривена. Въ обикновенно врѣме той можаше самъ да успѣе, но се случваше и такова врѣме, щото цѣлъ день никой да не му стѣпи въ механата. Въ такива случаи Пето дрѣмѣше, мечтаяше и, подобно на весталкитъ, поддържаше неогасаемия огънь на камината и щомъ като чуяше, на което бѣше много способенъ, че иде нѣкой, идваше до камината, тургаше въглѣни, земваше духалото и раздухваше огънятъ.

Въ този день, отъ когато се начина нашата повѣсть, у механата на Пето владѣеше крайна тишина. Той сѣдѣше на единъ столъ, съ рѣцѣ скръстени на гърди и съ затворени очи. Пето по-нѣкога махаше съ рѣчка, на което виновниците бѣха мухитъ, на които той позволяваше да странствуватъ по всичкото му лице, съ исключение само на тѣзи мѣста на носѣтъ, гдѣто той се съединява съ горнята устна. Щомъ нѣкоя отъ тѣхъ са приближеше до ноздритъ му, той на минутата се стрѣсваше и съ ядъ махаше съ рѣчка, а по нѣкога гълчеше: съ какво право мухитъ влизатъ да гледатъ, какво се върши въ неговѣтъ носъ? О, ужасъ! той и тѣхъ дозираще въ шпионство.

— Пезевенкъ! . . — изруга той, като си утри носа съ прѣстъ.

Нѣщо се мѣрна прѣдъ прозорецѣтъ. Пето стана и се приближи до камината. Въ стаята влѣзна